

nejen majiteli domu, nýbrž i státnímu zaměstnanci, nehledě k tomu, že podpronájem zajištěných místností není přípustný.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

Nař. rozhodnutí vyslovuje ve svém enuciátu zajištění bytu podle § 13 cit. zák., obsahuje tedy jedině výrok, právní moci schopný dle § 2 zák. o ss, že se zajišťuje byt ve smyslu zák. č. 225/22. Co jest dále uvedeno v důvodech nař. rozhodnutí, nelze za výrok právní moci schopný považovati.

Nss-u náleží proto jedině zkoumati, zda výrok ten odpovídá zákonu.

Po této stránce uvážil soud toto:

Nař. rozhodnutím nevyslovil župní úřad nic jiného, než že zajišťuje byt obývaný dosud st-lem služebně přeloženým do obce jiné, opět pro státního zaměstnance.

Dle § 13 zák. ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. má zajištění bytu ten účinek, že byt smí býti pronajat jen státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, jestliže vlastníku domu bylo dříve, než obdržel výpověď z bytu, dodáno rozhodnutí úřadu, kterým byt zajišťuje pro státního zaměstnance. Zajištění působí ode dne, kterým se zruší dosavadní nájemní smlouva, a není-li tu nájemní smlouva, ode dne, kdy se byt uprázdní.

Z toho plyne, že zajištění bytu může vejíti v účinnost teprve tehdy, když se zruší nájemní smlouva mezi dosavadním nájemníkem a vlastníkem domu, tedy v době, kdy nájemce nemá vůbec nájemních práv ze zrušené nájemní smlouvy.

Výrokem o zajištění bytu nevyslovil žal. úřad nikterak zánik nájemních práv, ani neučinil jiného opatření, jež by se existence nebo výkonu práv těch dotýkalo.

Nemůže tedy zajištění bytu zasáhnouti do práv nájemce ze smlouvy nájemní a následkem toho nemůže porušiti nějaké subjektivní právo nájemníkovy.

Nemůže proto st-l rozhodnutím v odpor vzatým ve svých subjektivních právech býti porušen.

Stížnost stojící na stanovisku opačném jest bezdůvodná a byla proto zamítnuta.

Č. 3130.

Z á v a d n é n á z v y: Označení hotelu jménem »Korunní princ« spadá pod normu zák. č. 267/1920.

(Nález ze dne 17. ledna 1924 č. 419).

V ě c: František K. - Č. L. proti zemské správě politické v Praze o závadné označení hotelu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Žal. úřad zakázal st-li užívání názvu »Kronprinz« pro označení jeho hotelu shledávaje, že název ten upomíná na státoprávní poměry zemí čsl. republiky před 28. října 1918. Bylo se proto soudu omeziti

jediné na zkoumání, zda tento úsudek žal. úřadu je po stránce skutkové správným a s hlediska právního dostatečným k odůvodnění zákazu, aniž bylo třeba zabývat se dalšími námitkami stížnosti, které dovozují, že není tu žádného z ostatních důvodů v § 1 zák. ze 14. dubna 1920 č. 267 Sb. uvedených, které by název ten činily nevhodným.

Cit. ustanovení zakazuje užívati názvů, »jež upomínají na státoprávní poměry zemí Československé republiky před 28. říjnem 1918«. Zda nějaký název upomíná na ony poměry, dlužno posuzovati podle toho, jaký dojem vyvolává svým obsahem na obecnstvo.

Zákazem oním postiženy jsou tedy všechny názvy, které jsou způsobilé vyvolati v obecnstvu vzpomínku na státoprávní poměry, v nichž byly země nynější Čsl. republiky před 28. říjnem 1918. Nelze pochybovati, že spadají sem i názvy, které připomínají ať povšechně, ať individuálně osoby, které byly representanty tehdejšího vládního systému, jenž docházel v nich svého zevnějšího výrazu. K nim náležely v prvé řadě členové panující rodiny, v níž stělesněn byl tehdejší monarchistický systém a idea státu rakouského.

Název »Korunní princ« (Kronprinz) povšechně značí člena panující rodiny, který je povolán k nástupnictví na trůně a vzhledem k tomu má určitou státoprávní funkci; upomíná tedy název ten o sobě již na státoprávní poměry. Užívati slova onoho k vyznačení kvality nějakého objektu — jako se užívá názvu »imperial, royal« — není obvyklé. Je ovšem správné, že funkce korunního prince a název ji vyznačující nebyly žádným specifickým rakouské monarchie. Ale je přirozeno, že obecnstvo vztahuje název ten na poměry, které jsou mu nejbližší a že s názvem »Kronprinz« bez bližšího označení dalšího spojuje představu korunního prince r a k o u s k é h o, tedy osobnosti, která v bývalé rak. monarchii měla určitou státoprávní funkci a byla jedním z reprezentantů tehdejších státoprávních poměrů. Tento myšlenkový postup obecnstva je tím přirozenější, že — jak známo — bylo všeobecně obvyklé právě hôtely na počest jednotlivých členů domácí panovnické rodiny označovati jejich jmény anebo názvy je individualisujícími, na př. Císař, Korunní princ a pod.

Jestliže tedy žal. úřad v označení hôtelu st-lova názvem »Kronprinz« spatřoval upomínku na státoprávní poměry zemí republiky čsl. před 28. říjnem 1918, nelze úsudek ten sledávati nesprávným, a tedy zákaz onoho označení ve smyslu § 1 zákona 267/20 nezákonným.

Ale ani námitce stížnosti, že okolnosti po rozumu tohoto ustanovení rozhodné nebyly v daném případě řádně vyšetřeny, jak to vyžaduje § 3 cit. zák., soud nemohl dáti za pravdu. Nař. rozhodnutí je založeno jednak na nesporné existenci a znění názvu svrchu uvedeného, jednak na znalosti a hodnocení politických a historických faktů všeobecně známých. Soud neshledal, že by v tom či onom směru bylo třeba ještě nějakého zvláštního šetření, ba ani že by takové šetření bylo vůbec způsobilé ke stavu věci shora vylíčenému zjednati nějaký nový materiál ve smyslu zákona relevantní.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.